

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

ARBRES MORTS

Tot se conjura en contra del govern Silvela.

La Unió Nacional va trayent las unglas, y ans de ahir dijous realisá á Madrid, á Barcelona y en molts altres punts d'Espanya una manifestació imponent en una forma única: l' tancament de botigas. El comers y la industria que sempre s' han distingit per sas tendencias conservadoras, á un govern que de conservador blassona li venta pels nassos la porta dels seus establiments.

Y es degut aixó á que 'ls que pagan sense obtenir de lo que satisfan el mes mínim benefici han

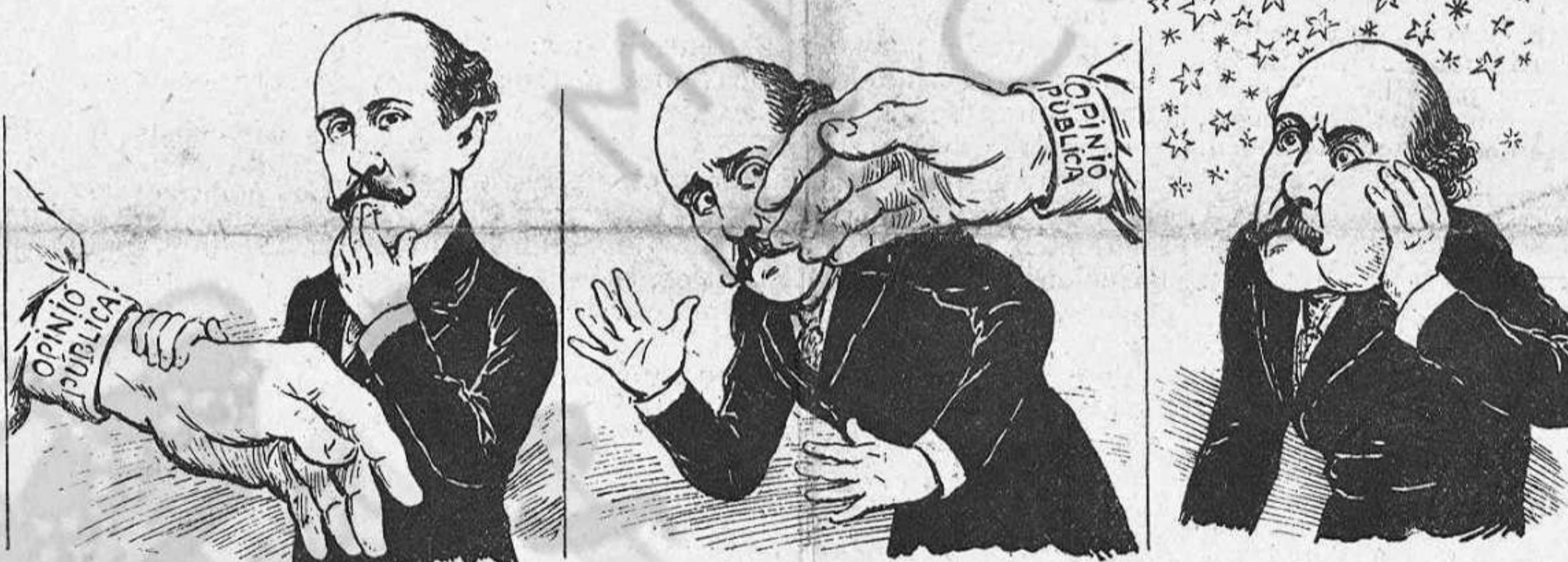
arribat al últim extrém de la paciencia, convensuts de que 'ls governants que's titulan conservadors, sols tenen de tals l' afany de conservar tots los despilfarros y tots els vics que han fet la desgracia de la nació.

El tancament de botigas es sols l' anunci de altres resolucions mes graves que no ignora ningú, pero que la premsa avuy se veu privada de mencionar, baix pena de la vida. Pero no ha de influir l' obligat silenci de la premsa en que 'ls que's proposan ferse entendre, parlin á son degut temps ab l' eloquència dels fets.

Y ara y sempre jay dels governs quan las classes que contribueixen als gastos del Estat se posan d' esquena á la paret!... Podrán apelar á la forsa pera resoldre á las malas una situació tan crítica; pero quan falta la forsa moral qu' engendra la convicció en las classes governadas, la forsa bruta's torna sempre contra l' que l' emplea.

A Xàtiva han ocorregut successos gravíssims. Uns versos deguts al *consorje* de un cassino republicà, y publicats en un periódich de aquella localitat, impulsaren á un gran número de oficials de la guarnició de València, á empordre un viatge á Xàtiva vestits de paisá, ab lo propòsit de castigar durament al autor dels versos y al director del periódich. Mes al primer conat de agressió contra la imprenta de *El Progreso*, la població en massa, 's llansá al carrer, perseguint á cops de pedra als oficials, fins á acorralarlos en l' edifici de l' estació. El capitá general de aquell districte, que casualment passava per allí, en un tren que l' portava á València, pogué ferse cárrec de la gravetat del cas, prenent disposicions immediates per evitar mes funestas conseqüències. De moment els oficials han sigut sumariats.

HISTORIA CONTEMPORÁNEA

De com havent vingut á pendre l' pols per enterarse de l' opinió catalana, no vā veure res de Catalunya; pero en canvi vā veure les estrelles.

La significació de aquest succès no pot escapar-se á cap esperit reflexiu, y menos que á ningú al mateix exèrcit. Sosséguinse y asseréninse 'ls que ves-teixen l' honrós uniforme, y fàcilment podrán medir los molts grahons que per l' escala del desprestigi 'ls han fet descendir els homes polítichs de la restauració, que després de haverlos fet jugar un paper tan desairat en la defensa de las perdudas colònias, pretenden avuy convertirlos exclusivament en els defensors del seu arrós. (Alló que diuhen de las institucions, no es mes que l' arrós y sempre l' arrós. Si estimessin á las institucions no las comprometrian á cada pas, com ho están fent).

L' exèrcit ha de viure en comunitat íntima ab las aspiracions del país. Si aquest está disgustat, deu participar del seu disgust empleant en calmarlo la seva influència poderosa. Unicament així lograrà conservar la franca estima de l' opinió. Fugi dels qu' están cada dia mes divorciats d' aquesta, com de una peste que pudreix y mata.

Ahonts' ha vist mes patent qu' en lloch, la tremenda impopularitat del actual govern, ha sigut á Catalunya, ab motiu del viatje del ministre Dato.

May cap home públich havia sigut objecte de manifestacions tan desagradables, com las que l' company de 'n Silvela ha suscitat ab la seva sola presència. Xiulat al arribar á Barcelona, xiulat á cada pas que ha donat per la capital, xiulat al Liceo, punt de reunió de las familiás mes encopetades, xiulat al passar per Sardanyola, xiulat á Manresa, xiulat y apedregat á Tarrasa...

¿Eran tots catalanistas els que l' han fet objecte de semblants demostracions? No, per cert: no n' hi ha tants de catalanistas á Catalunya. Gent de totas las classes socials, gent de todas las opiniones politi-

cas, algúns per no dir molts sense opinió cone-guda, qui mes qui menos ha xiulat al imprudent ministre. Y lo pitjor es que qui no ho ha fet materialment, ha aprobat que's fes, si es qu' en lo mes íntim del seu ser, no n' ha tingut encare una alegria.

Perque lo que ha passat es lo que havia de passar dintre de l' ordre natural de las cosas. Poble privat de sos drets, estafat sistematicament en els comicis, burlat en l' exercici de totes las lleys, abrumat de contribucions y sotmés per *in eternum* á la suspensió de las garantías constitucionals, quan un ministre l' visita ab la pretensió d' estu-

diarlo, 's manifesta tal com es, y xiula.

Ab sols estudiar la significació de las xiuladas té l' ministre materia suficient d' estudi, contant ab que lo que fora grosseria ab un particular no ho es ni pot serho ab un governant, sotmés al judici de l' opinió, quan aquesta opinió no té á má altre medi de manifestarse.

Las xiuladas últimas poden y deuen interpretar-se com las que dona la válvula de avis de una máquina de vapor quan la caldera está próxima á reventar, per massa carregada ó per inexperiencia ó descut dels que la menejan.

Y aquí la caldera está mes que plena, atapahida de disgust. No l' promouhen sols las ràncias reivindicacions catalanistas, per mes que aquestas ab el disgust fermentin; el disgust es degut al malestar del poble, á la càrrega insoportable dels tributs, al despotisme dels vividors que governan, á la séva sordera incurable que no 'ls deixa sentir els clams de l' opinió, á la penuria de las classes obreras y al odi instintiu que inspira á tota persona honrada el matonisme y l' tant se me'n dona erigits en únic ressort, mes que de govern, de dominació.

Y aquest disgust tan justificat y potent no 's remedia ans bé s' aumenta repartint garrotadas y cops de sabre, á tort y á dret, ara á la Rambla, ara davant del saló de la Llotja, ara á la Universitat, com si la primera ciutat d' Espanya per la seva població y per la seva cultura s' hagués convertit en l' últim poble del imperi del Marroc!... Aquest procediment bárbaro y salvatge encontra encare mes las llagas ja prou exacerbadas de la indignació general.

En Dato se 'n haurá pogut convencer de sobra. Crech que may s' haurá ofert en lloch del mon, un divorci mes complert entre l' representant de un govern y un poble.

¿Qui ha tingut al seu costat, durant la seva estancia aquí? El cacich y l's seus comparsas, pochs en número y cada dia mes escorreguts. A Badalona un grupo de aquells que ventilan á tiros y ganivetadas las qüestions locals: y ningú mes!... ¡Valent apoyo per un govern que blossoma de regenerador!...

**

Convé que ho sápigan els de Madrid, empenyats en inflar el bot del separatisme: las causas del disgust de Catalunya son las mateixas causas qu' engendran semblant disgust en el resto de la nació. Si hi ha á Catalunya qui las aprofita y preten caracterisarlas cantant *Els Segadors*, no vol dir aixó que sigan distintas en la seva essència.

Del catalanisme no se'n cantaría gall ni gallina, si Espanya tingués un govern amant de la justicia y de la moralitat y impulsador de totes las millors políticas, económicas y socials que te dret á exigir un poble modern: si totes las aspiracions del nostre poble no's vejessen sistemàticament burlades; si l's que han ocasionat las catàstrofes que ha suferit Espanya, en lloc d' empenyarse en continuar el tiberi, se haguessen resignat á descartarse de la vida pública, quan no á pagar la pena corresponent als seus errors y á las seves culpas.

No: del catalanisme no se'n cantará gall ni gallina, el dia que's realisi la necessaria revolució que á horas d' ara s'está condensant en tota Espanya.

Es á dir, el dia que'l poble, en un moment de salvadora inspiració, s'decideixi á fer llenya de tots els arbres morts, desarrelats, corts y que ja no donan fruyt.

P. K.

TANCAMENT DE PORTAS GENERAL

Dijous, seguint las indicacions del Directori de la *Unión Nacional*, van ser tancades las portas de totes las botigas de Barcelona. Sense haver ocorregut el mes petit desodre, ni haverse comés la mes mínima coacció, l'tancament sigué general. Barcelona presentava un aspecte imponent.

Llástima que'l ministre Dato, qu' era fora desde l'dia avants, no hagues pogut presenciar una manifestació tan important. Hauria sigut per ell un *dato* més de que no es sols el catalanisme, sino l' país en massa, l'que protesta contra la subsistència del actual govern.

MOSAICH

Fa bé la classe traballadora mantenintse allunyada de la present lluita entre la classe mitja explotada y el govern despilfarrador. Ni la primera li ha tingut les consideracions que's mereixian sos esforços per enriquirla, ni l'segon li ha donat may la llibertat y els medis necessaris pera traballar per sa emancipació.

Pro la classe obrera no deu estar inactiva y ha de traballar sempre *contra* els governs monàrquichs. Son programa deu esser ajudar á l'instauració d'una República radical que garanteixi bé sas llibertats, y li dongui medis d'instruirlo y ferse apte pera mereixer y conseguir son ideal més inmediat.

No fassin cas els traballadors de falsas promeses. Quan als governs monàrquichs no l's convinga afagarlos, pera tallarlos las alas qu' avuyels donan tornarán á obrir, si convé, els calabossos de Montjuich.

Organisar-se, instruirse y ajudar sempre als elements avansats en sa obra de destruir l'odiós régimen imperial: aqueixa es la tasca qu' ha d'empendre ab fermeza la classe traballadora.

**

¿Qu' es l'exèrcit? A nostre entendre tothom qui vesteix l'honorós uniforme militar, desde l'humil ranxero fins al més generalissim de tots els generals.

Creyém, donchs, que s'equivocan quins creuen qu' existeix un divorci entre l'exèrcit y el poble. Ningú podrá negar la fraternitat que uneix á la classe més numerosa del exèrcit, els soldats rasos, ab la classe social més abundant, l'element obrer.

Lo que hi ha es que alguns oficials, mal avinguts ab el descrédit que ha caygut injustament sobre l'exèrcit per motiu dels darrers desastres, en lloc d'indignar-se contra l's politichs monàrquichs que'n foren els únichs culpables y encare tenen la desvergonya d'aixecar el cap, esbravan sas iras contra qualsevol que l'senyali ignorant.

Si volen rehabilitarse davant de l'opinió y conquistar-se l'apreci á que l's fa dignes sa joventut, sa ilustració y l'uniforme que duhen, mal camí esculleixen alguns oficials de nostre exèrcit faltant als deberys qu' els imposa la disciplina, olvidant que perteneixen á un cos que deu estar al servei de la nació, y obrant ab la poca serietat que suposa l'afició á promoure escàndols.

Y sobre tot reunintse forsas dotzenas pera anar á insultar á un parell de periodistes.

**

El programa de Manresa, bandera del catalanisme, no pot desarrollar-se en tota sa integritat y encare ab alguna ventatja més, sino baix la sombra d'una República progresiva y honrada. D' aixó deuen estarne ben convensuts tots els catalanistas.

¿Per qué no ho declaran y no's diuen francament republicans?

Perque'l nom de República fa basarda á tots els elements reaccionaris que destorban la causa catalanista, allunyantne á una pila de valiosos elements que senten tant entusiasme com ell per la sort de Catalunya, y molt més entusiasme qu' ell per la llibertat dels catalans.

Mentre la gent grossa del catalanisme militant segueixi cremant ciris á Deu, al diable y á Santa Conveniencia, no podrém ab molt greu nostre, aplaudir sen-sa reservas la campanya catalanista.

Amichs com som de que las regions estiguin completement desligadas de tota mena d'opresors centralistes, si l's regionalistes catalans fossin avansats com nosaltres donariam ab gust á sa causa nostre desinteressat cop de coll.

JEPH DE JESPUS.

ROU tindría gust trassant una ressenya complerta, minuciosa y detallada de tots els incidents ocorreguts á Barcelona, á Manresa y á Tarrassa, ab motiu de la visita del ministre Dato; pero haig de renunciar á escriurela, y no per falta de *datos*; que ab un n' hi ha hagut prou, sino perque l'espai m'escasseja, y ademés per l'estat excepcional en que's troba la premsa periódica.

No podentse explicar las cosas tal com han passat es millor callarlas, que no perque la premsa no las consigni, deixarán de passar á la història, exhordanas ab els colors vius de una palpitant realitat.

**

Qui sab si un dia en el Museo de la Historia del Parch, s'hi veurá dintre de una vitrina una gran col·lecció de pitos!

Y la gent del porvenir, al veure'l's dirá:

—Son aquells que van ocasionar á Espanya un cambi tan radical.

A pesar de la xiulada de l'estació de Fransa y á pesar de la xiulada del Liceo, el ministre Dato va telefonar á n'en Silvela, participantli que aquí á Barcelona l'havían rebut tant bé, y qu' estava tan content de la magnífica acollida que li havían dispensat.

Y ara vejin si no fa riure, que un home que veu las cosas á través de un prisma tan fals, vingués ab la pretensió d'estudiar l'estat de Catalunya!

Cosas que no s'explican:

Els capitossos dels segadors li feyan la gara-gara.

Y els segadors rasos el xiulaven.

Aixó vol dir que dintre del catalanisme hi ha una gran unitat de miras... ó bé una estrategia especial molt reconagrada.

En el discurs del ricatxo Sr. Güell que va llegir-se diumenge als Jochs Florals, se fá l'apologia del poble suís.

Aquell poble modelo de civilisació y cultura, de llibertat y pau, de progrés y respecte á las lleys, ho deu tot á las seves institucions.

Veritat que'l Sr. Güell no va encomiar de aqueixas sino l'particularisme que caracterisa á cada un dels cantons, respectat sempre en sos usos y costums, olvidantse de fer mérit de algunas altres particularitats essencialíssimas, com las referents als drets democràtics encarnats en tot el poble helvètic y á la forma republicana, qu' es la mes flexible de totes las coneigudas, pera garantir l'exercici de aquests drets.

**

Si'l Sr. Güell desitja mes informes sobre'l particular, no yaja pas á demanarlos al bisbe Morgades, qu'en materia, per exemple, de la mes amplia llibertat de cultos, flor esplendent de las montanyas suïssas, ni'n sab, ni vol saberne res.

Millor serà que acudi á n'en Pi y Margall. Aquest es l'únich que podrá posarlo al corrent de las causas verdaderas que fan del poble helvètic el primer d'Europa.

El manifest de la *Unión Nacional* va ser denunciad y van ser encausats tots els que l's suscriben.

Pero al dictar-se l'auto de presó, se va exigir á cada un d'ells una fiansa sols de 500 pessetas, per concedirlos la llibertat provisional. 500 pessetas, lo menos que pot exigirse: una bicoca.

Aixó vol dir que no es tan *fiero* en Silvela, com acostuman á pintarlo.

Ell haurá considerat al últim, y haurá considerat

bé, que avuy com avuy la *Unión Nacional* te á darrera seu á casi tot el país, guardantli las espallasses.

No se'n saben avenir allá á Madrid de que á Barcelona no hi haja hagut ningú que tractés de cohonestar l'efecte de la mala rebuda que va tenir en Dato.

—No sembla sino—diu un periódich—qu' en aquella ciutat tothom simpatisi ab els enemichs de la unitat nacional.

Vaja, home—li diré al tal periódich—deixis de unitats nacionals, y de romansos. A Barcelona no hi ha, ni hi ha hagut mai tals simpatías. Lo que hi ha á Barcelona y á tot el resto d'Espanya es una gran y justa aversió contra'l govern de qu' en Dato forma part, y contra tot lo que aquest govern representa.

La setmana pròxima, *si el tiempo no lo impide*, publicaré el número extraordinari correspondent al mes de maig. Dihém *si el tiempo no lo impide* perque va posantse a cada instant més nuvol... y qui sab lo que succeirà de aquí á dissapte.

CARTAS DE FORA.—*Blancafort.*—Com la major part dels veïns de aquest poble traballan al camp, envien á sas respectivas mullers á pagar la contribució 'ls días senyalats, y veys'hi aquí que al descubrirse que á pesar d'estar suprimit el recàrrec transitori, el recaudador seguia cobrantlo de alguns contribuyents, s'armà una sarracina de cent mil dimonis, anant las donas a reclamar la seva devolució, y donant al ferro grans mostres d'energia, ab lo qual se demostrà que aquí com en molts altres punts d'Espanya valen molt mes las donas que l's homes per demanar y exigir justicia.

Sant Martí de Maldà.—Fa cosa de un any se constituió en aquesta vila una societat de traballadors agrícolas al efecte de traballar pel progrés general y l' de la classe. Ha bastat aixó perque alguns propietaris cacichs despedissen de la feyna á tots els jornalers associats, contantse entre 'ls que han procedit així l'arcade, un tinten d'arcade, tres regidors, el jutje municipal y l'suplent. Calculin ab aixó sols quin respecte mereix á aquests fulanos l'exercici de un dels drets, el de associació, reconegut en las lleys del Estat.

Reus.—Aquí va un episodi de l'última peregrinació. Estava 'l Café d'Espanya, plé, quan la concurrencia demanà al pianista que toqués *La Marsellesa*, la qual fou cantada dos y tres voltas ab gran entusiasme per tots els que allí s'trovaven. Havent observat algú que en una taula hi havia quatre ó cinch individuos condecorats ab la medalla de la pelegrinació, á pesar de lo qual aplaudian *La Marsellesa*.—Cóm s'enten—els hi pregunta—que aplaudiu aquest sagrat himne portant una tal medalla? A lo qual respondieren:—No es aquest l'himne de la Romeria? Figúrinse'l tip de riure que tothom va ferse veient qu' eran tan burros. Quan van enterarse de que lo que havien aplaudit era *La Marsellesa* s'alsaren y fugiren com ratas de sagristia, sense despedirse de ningú, ni del dependent; pero aquest molt amable l's guanyà la ventatja al peu de la porta, allargant la ma y diuentlos que l'cafè valia l'mateix preu que la medalla.

WHO VEU?

Calmate pues, Dato mio,
reposta aquí, y un momento...
parlém, com qui conta un quènto,
del seu passat extravió.

Potser trobará indiscret
lo que ara li vaig di,
ja que al mon al cap y al fi,
Deu nos quard de un ja está fet;

pero li han alsat el Cristo,
y pues hi sigut profeta,
vull empunyar la palmeta
y darm'e un xiquet de pisto.

¿Qué vaig dirli al arribar?
Tot, pám avant, pám enrera,
tot ha anat de la manera
que li vareig anunciar.

Vaig dirli:—Miri que aixó
no es lo que vaste's figura,
miri que la gent murmura,
miri que l' temps no està bò,

miri que salta las fitas
que la situació ha posat,
miri que nostra ciutat
no està d' humor per visitas...—

Va volgut ser testarut,
obehint no se á quin plan,
y ara, ja ho veu, tots cantant
la cansó del tururut.

Vosté mort de desconhort,
el govern mort de feresa,
nosaltres morts de tristesa,
es dir, casi tothom mort.

¡Vel'hi aquí l'gran resultat
d'aquest viatge portentós,
pintat ab tants bells colòs
y ab tant bombo preparat!

¡Ay senyor Dato! ¿Per qué
va acudirseli el vení?
¿No comprehenda que aquí
no hi tenia que fer re?

¿No veia que aquests son días,
mes que de juerga, de pena,

y que avuy la Magdalena
no está per salamérias?
Si vosté no va empescársel
y 'l plan va donarli algú,
ja pot estar ben segú
de que aquest tal va rifársel.

Res de lo dit li han cumplert:
ni un tiberi regular,
ni una trista nota d'art,
ni una mica de concert,
ni un potentat a oferirli
el seu palau y 'l landó,
jni una sola comissió
d'aquells obrers que van dirli!
L' escamot assalarat
de guindillas peguissés,
quatre galóns... y res més.
¡Qué espantosa soledad!

En fi, tirem'hi una estora,
que un vel no seria bo,
y consolis ab alló:
—Más podia ser, señora.
¿No es á Madrid? ¿No dorm plà,
lliure de buscats fatichs?
¿No's veu rodejat d' amichs?
Donchs ¿qué mes pot desitjá?
Aixó si, com la experientia
s' ha d' aprofitar quan vé,
per lo que podria sé
apuntis una advertencia:
Quan vulgui torná á vení,
no s' escolti camarillas,
ni Milàs ni Pantorriillas;
no s' fíhi sinó de mí,
Per armá un mal guirigay
sempre hi ha gent amatent;
ab mí serà diferent,
jo no l' enganyaré may.
M' escriu y, no tingui pô,
ja desde are li previnch,
sempre que 'm pregunti:—¿Vinch?
jo li contestaré:—¡Nó!

C. GUMÀ.

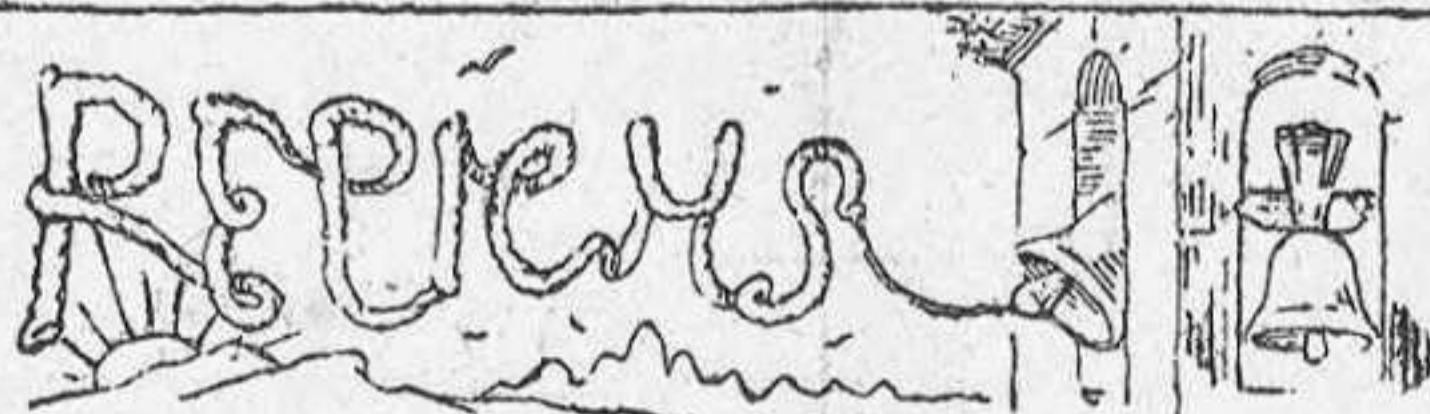
BALANS DEL VIATJE

—¡Una abrassada, don Eduardo!
—Tan estreta com vulgui. Desde la de Badalona, no
n' he rebut cap més.
—Apa, expliquim el seu viatje, fil per randa. ¿Ha
tingut bon temps?
—No massa. Estava núvol, devegadas ha plogut, el
vent xiulant...
—Encare, l' vent, es lo de menos.
—Es que ha de tenir en compte que á tot arreu allá
ahont jo anava feya vent.
—¿L' han obsequiat forsa?
—¡Molt! Tant la policia com la guardia civil s' han
portat ab mí d' una manera atentissima.
—¿Es cert que un vespre al teatro...
—Si: la companyia no agradava, el tenor no tenia
gayre veu y 'ls espectadors van ferli una manifestació
de disgust.
—Pero vosté...
—¡Ah! Jo al sentir alló me 'n vaig anar. No soch bô
per presenciar certas cosas.
—La prempsa, naturalment, l' haurá tractat bé.
—Ha estat correctissima. No hi ha hagut cap diari
que m' hagi dit cul d' olla.
—¿Las comissions obreras?... ¿Ab quántas ha parlat?
—Jo li diré: eran tantas las que volfan venir á veu-
rem á la vegada, que per celos y alló de á mí 'm toca
primer, no senyor que 'm toca á mí.... al últim no n' ha
vinguda cap.
—Pero li haurán enviat alguna cosa.
—¡Ah! Aixó sí: totas m' han enviat... expressions.
—Diu que ha anat á Montserrat.
—Va ser allá ahont vaig estar mes tranquil. Aquella
pau, aquella quietut; lliure d' aplausos estrepitosos y
d' ovacions delirants, y no sentint altres xiulets que
'ls del carril de cremallera!... Cregui que donava gust.
—Y de Tarrassa ¿qué me 'n conta?
—¡Oh! Es una ciutat pobladíssima; els carrers plens
de gent, y gent activa; potser massa.
—A qu' s' dedicau especialment?
—Tinch entés que tots son eridayres y corredors. Per
lo menos, mentreis jo vaig serhi, no feyan més que cridar y corre.
—La capital si que crech qu' es bonica.
—Magnifica. Y ab un aspecte de riquesa qu' enamora. Al véurela, un hom s' explica perfectament que pa-
gui tanta contribució com paga.

—Quins edificis notables hi va visitar?
—L' Hospici y l' Hospital.
—Home, ja que hi estava posat, havia d' haver anat
á veure les caixas de préstamos.
—Oh! Jo anava allá ahont me portavan.
—Bé, ja s' comprén: quan un es foraster s' ha de deixar guiar pels que l' obsequian. De lo que no s' haurá olvidat es de las fàbricas, ¿eh?
—¿Vol callar? Si per aixó s' feya la festa.
—¿N' ha vist algunas?
—Una d' estampats, teixits y filats, y un' altra de gafets y gafetas.
—Deu ser curiós aixó dels estampats. ¿Com ho arre-
gan? ¿Ho ha vist?
—Prou! La tela primer s' estampa, despès se teixeix...
—Y després, naturalment, se deu filar.
—Si, senyor. Pero eriguim, aquell moviment fa tor-
nar tarumba. Tot roda, tot se belluga, tot puja y bai-
xa; sorolls á sobre, sorolls á sota, sorolls á tot arreu...

Y aixó á mí no 'm convé, perque ja sab vosté que 'l
meu mal no vol soroll...
—En resumidas qüentas, el viatje...
—De primera.
—Els obrers...
—Bons.
—La fabricació...
—Brillant, sobre tot la fabricació de pitos.

FANTASTICH.

Un extranger que trobantse accidentalment á Bar-
celona, va tenir ocasió de presenciar las garrotadas
de la Rambla y del passeig de la Llotja propinadas
als pacífics transeunts per aquells valents de la
mala cara, dignes marits de la sota de basto, aixís
com també la invasió de la Universitat literaria,
realisada pels del tricorni, no pogué menos de ex-
clamar:

—En Dumas tenia rahó. L' África comensa al Pi-
rineu!

—Tan poch que costaría dirli á n' en Silvela:—Ve-
rá, D. Francisco, vajissen á... fregir espárrechs.

Precisament en l' actual estació en que 'ls espár-
rechs van tan baratos!...

—Decididament la impopularitat del govern Silve-
la creix de dia en dia. Ningú l' pot veure, ni 'ls bur-
gesos, ni 'ls obrers, ni 'ls elements neutres, ni 'ls qu' encare fan política. Si totes las oposicions que susci-
ta, arribessin á unirse en un pensament comú, no hi
hauria gobern per quatre horas.

Aixíz parlava un ciutadá que 's preocupa de la
cosa pública. Y afegia encare:

—Es molta llástima que no hi haja un home de
talla pera posarse al cap de aquest moviment tan
considerable.

—Jo 'n sé un—va respondre un dels seus oyents.

—¿Qui es?

—Un general.

—Un general?

—Sí: 'l general malestar.

May mes ho olvidaré. Tots els barcos de las es-
quadras tirats á pico en ayguas de Cavite y de San-
tiago de Cuba, al ser botats havíen sigut benehits,
generalment per bisbes. Y á pesar de tot, ja veuen
quína fí van tenir.

Aixó recordava, diuménje, als Jochs Florals.
Grans picaments de mans y estrepitosas aclama-
cions, en fí un verdader deliri va acullir l' entrada
del bisbe Joseph. Las demostracions d' entusiasme
duravan encare quan el bisbe Joseph va assentarse.
Y no va tenir mes remey que alsarse de nou pera
donar las gracies als seus admiradors.

Pero no va efectuarlo com els cómichs que fan
cortesies, sino com els bisbes que escammen bene-
diccions.

—Ay pobrets!—vaig pensar jo.—Ja 'us beneheixen?
No 'us tiraran á pico com els barcos de Cavite y San-
tiago, porque aquí no hi ha yankees; pero 'm sembla
á mí que al sortir al carrer, no 'us escapeu de un
gran pet de garrotadas.

Y tal pensat tal fet. Poch temps després se cum-
plían las mevas prediccions al peu de la lletra...
Perque, desenganyinse, no hi ha res mes perillós que
una benedicció de bisbe anticipada.

—Sempre m' ho havia figurat que no hi aniría á
Mallorca!

Y no perque á certs disgustos no siga convenient
posarhi molta aigua de per mitj.

Pero senyors, fassan el favor de dirme:—¿Quí des-
prés de havense fet un tip tan extraordinari de bu-
tifarra catalana, té encare estómach per anarse á
fer un panxó de sobressada mallorquina?

Dimecres, al vespre, quan va saberse que se 'n ana-
va, eran molts els que deyan:

—¡Ay! ¡Quin garrot m' han tret de sobre!

Parodia de D. Juan Tenorio:

Ayer lo mismo que hoy
armar cien broncas consigo:
por todas partes dó voy,
va el escándalo conmigo.

Quan en Dato 's dediqui á escriure versos, els es-
criurà aixís.

Un ser mal-carat está plantificat á la Rambla, ga-
rot en ma esperant no sé quina cosa.

Y un transeunt pregunta á un altre:

—¿Sabría dirme qui es aquest tipo?

—Prou: un director de orquesta qu' espera que
cantin *Els Segadors* per dirigirlos.

—¿Y el garrot que porta?

—Es la batuta.

Sembla que 'l ministre de Gracia y Justicia ha en-
tanlat gestions ab el Vaticá, en lo sentit de que 's modifiqui cert párrafo del Pare nostre, á lo menos
per lo que respecta al bisbat de Barcelona.

El párrafo en qüestio es aquell que diu: «Lo nos-
tre pa de cada dia, donáunoslo Senyor en el dia de
avuy.»

El ministre de Gracia y Justicia gestiona perque
's diga: «La garrotada de cada dia, donáunosla se-
nyor Silvela en el dia de avuy.»

A un obrer molt tranquil, li preguntavan:

—Y qué fa en tot aixó que passa la classe i tra-
balladora?

L' obrer va respondre:

—No res: no hi toquém pito.

Al arribar á Madrid:

—Vamos á veure, D. Eduardo: ¿quinas impresions
porta de Catalunya?

—Jo, cap. Las impresions mes notables han que-
dat estampadas en forma de verdanchs sobre l'
esquena de un gran número de ciutadans.

A propósito de las batudas de la Rambla, del Saló
de la Llotja y de la Universitat literaria, deya un
catalanista:

«Las ideas són com els matalassos: á copia de
bastonadas s' estufan.»

Haventhi á Barcelona tantas fàbricas de cotó,
sembla mentida que no hi vaja caure.

Per no sentir xiulets no hi ha com entafurarse un
bon grapat de cotó fluix á cada orella.

Y á uns homes que no atinan en uns remeys tan
senzills, fins sembla mentida que 'ls hajan nombrat
ministres.

A pesar de ser tan calvo, en Dato podría dir: que
'ls que varen donarli entenent de venir á Barcelona,
le tomaron el pelo.

* * *

A mes de calvo, en Dato es una mica rancio... pero
en materia de fer certas visitas, encare no sab de
quín peu coixeja.

Per cert que mentres un ciutadá observava aques-
ta circunstancia personal del xiulat ministre, va
arreplegar una garrotada que li feu arronsar la cama.

Y al dirigirse á casa seva, deya:

—Ja té rahó el ditxo: qui vá ab un coix, al cap de
l' any es tan coix com ell.

A l' arribada de 'n Dato. Cassat al vol.

—Ayay: el bisbe l' acompaña. ¿Perque l'
acompanya 'l bisbe?

—Per poderlo extremaunciar en cas de una mort
repentina.

EPÍGRAMAS

Després d' estafá á mitj món
lo pillastre de 'n Quimet,
va plegar la barberia
perque no li anava bé.

Y ara quan d' ell s' enraohna,
sentirán que diu la gent
que ab tot y sas malas tretas
i tingüé de anarse'n al Cel!

P. A. MORENO.

Un tal Eusebi Romero
ven petroli pel carre.
Y li diulen:—Qu' es vosté?
Y contesta:—Petrolero.

LOPE DE PEGA.

Un polítich molt tranquil
recomaná á un tal *Carpanta*
(easi eego) eficasment,
al directó d' Aduanas;
y al contestá aquest senyor
á una molt atenta carta
del polítich preguntá
quín destino desitjava
el seu amich y 'l polítich
li va di ab tota la barra:
—Si li sembla pot nombrarlo...
Ier vista d' Aduana.

A DEN MIRAT

ENDEVINALLAS

XARADA

AL MEU AMICH LO DESCHIFRADO J. FÀBREGAS

Quart repetit es dos-terça
ga-cinch que 't veig,
que no 'm rajin las llàgrimas
pitjor que un nen.
Dos-hu-quart d' un-dos-tres-quarta
tens fa molt temps.
Que per aquella tot te vejis
tal com te veus!

FIDEL DELFI.

ANAGRAMA

La Carmeta, la Sió,
la Ramona y la Total
varen fer una obra tot
y avuy la fan al Real.

P. SALÓM MORERA.

TRENCA CLOSCAS

LINO PETRA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas
un nom de dona.

GEROGLIFICH

CARLINS!

G. PRATS DE VILASÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Alá, Ali-oli, Quiquet, J. L. Brichs Quintana, Noy
de Sans, Esca Rabill, Narciso del Toro, J. Ratsill, Juan A. y P.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

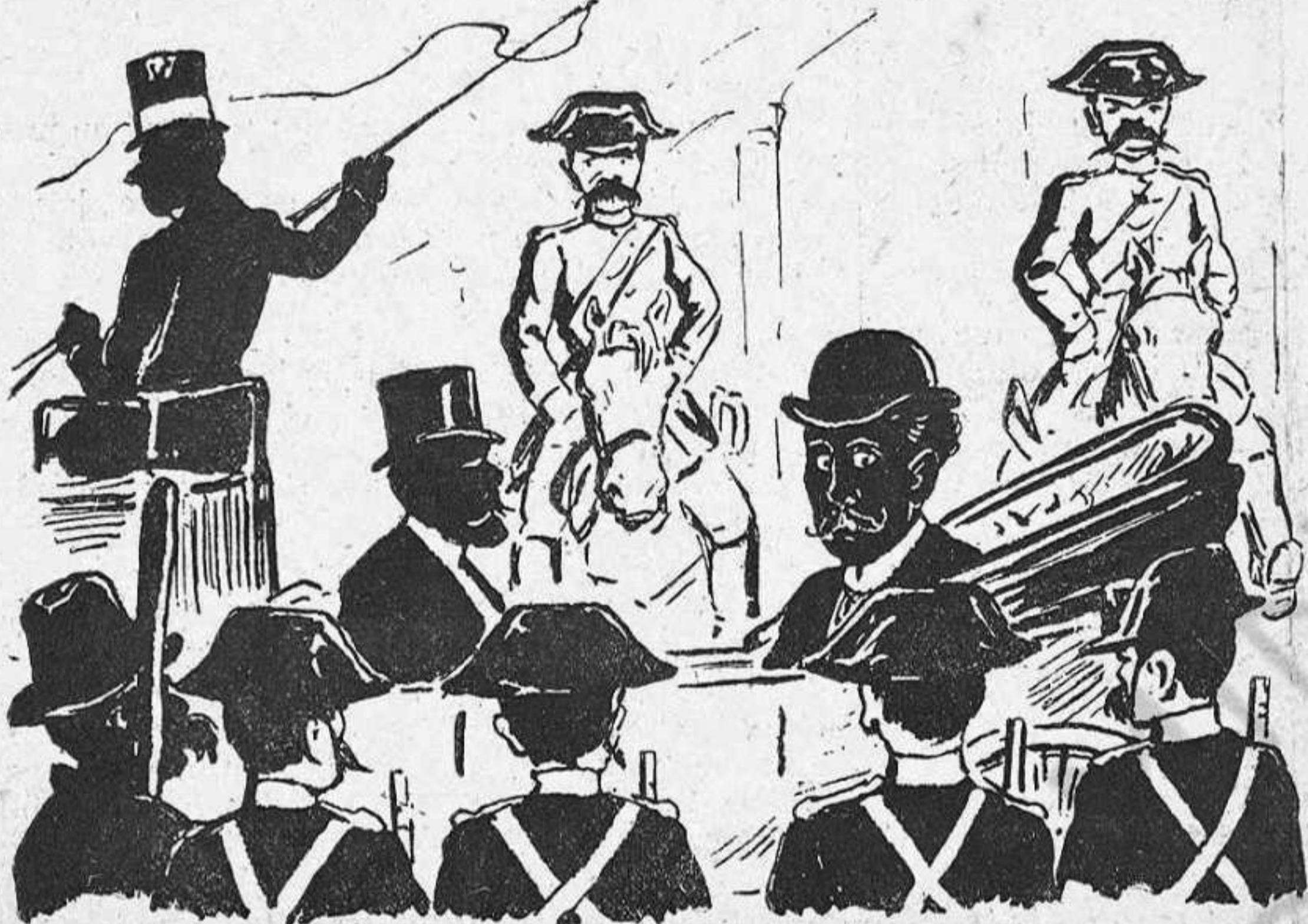
Ciutadans Sisket D. Paila, Joaquim Pujol, Dos betas y fils,
A. Messeguer:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciutada Un gafarronet: Es poch interessant.—Emili Revoltós: Els versos no estan mal, pero tot plegat resulta ignoscible y de trascendència familiar.—J. Montalbí: Per la primavera tot brota... hasta 'ls sonets dolents.—Ramón Amorós y Estebanell: No escrigui tant y llegeixi més.—Un Ase A. y R.: Brams de catòlic no arriban en loch.—J. Matas: Ha perdut la oportunitat y la sustància.—A. Q.: Celebrém la noticia pero no 'ns es possible ressenyala per falta d' espay.—Un obrer de debò: Es tart y ja veu que ha fet el ministre. Ah, els originals no 's tornan.—E. de Belladona: Vosté canta 'l treball ab tant poca ingenuitat que sembla que no hagi treballat mai.—D. Xacuni: Si no fós que 'ns fa por la policia..., se 'l xiularia.—F. Carrasca Gayan: En els versos de vosté hi ha música pero es mal instrumentada; ademés el motiu es una equivocació.—Carlos Tutsaus: Defectuós y manso.—Ri-Ma: Liástima de picardia, tant mal empleada!—Peret del Café: La estrofa que vosté vol suprimir es la que 'ns ha fet mes gràcia; ab tot, ja veu que no es publicable. Avuy no 's pot parlar d' altre pet que del de segadors. El sonet continua siguent ripòs y manso.—J. F. (Perelló): La noticia no té prou interès.

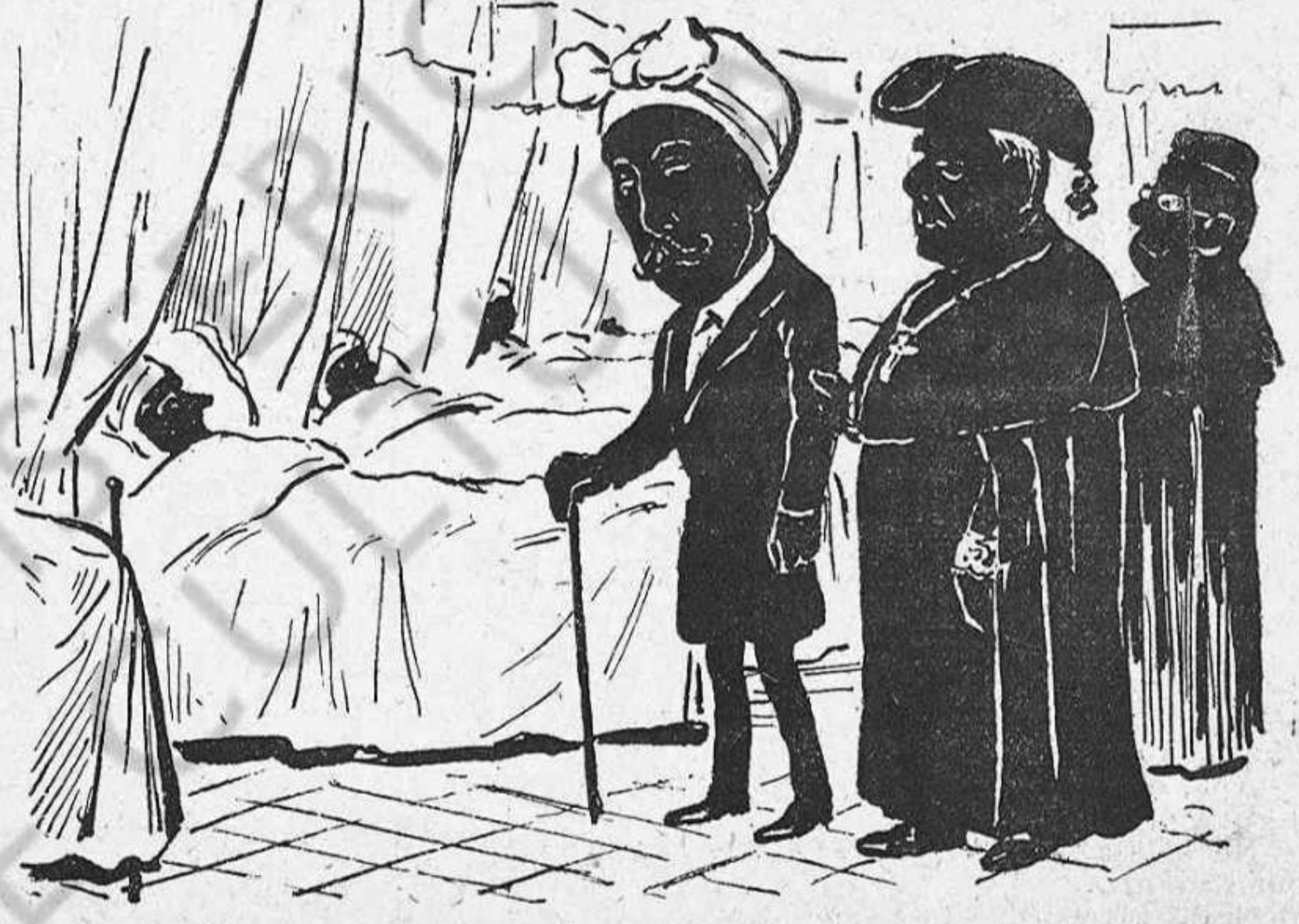
ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

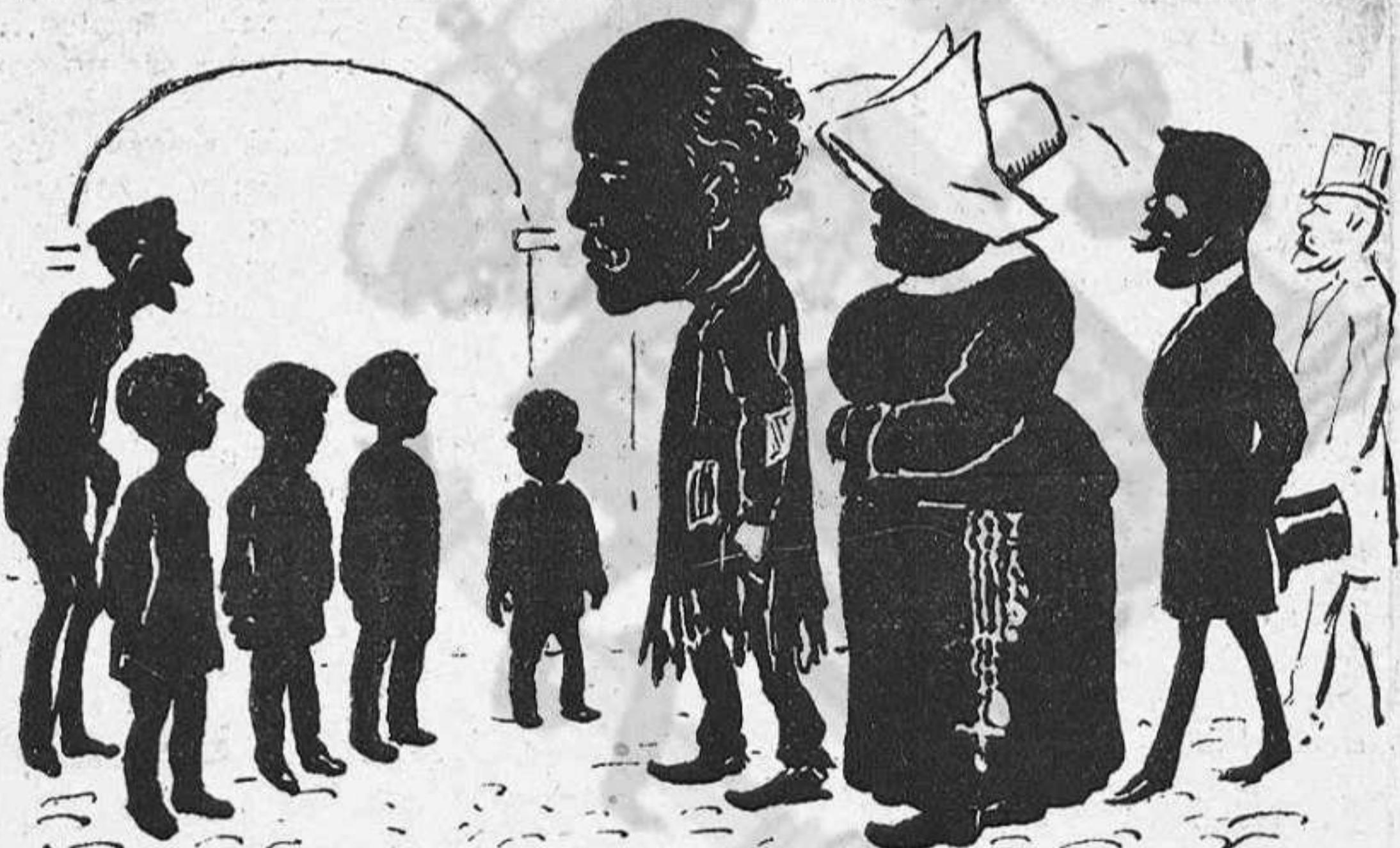
NOTAS DE VIATJE

L' entrada va ser solemne, y feya molta tropa.

De tant emocionat que va quedar, van portarlo al Hospital.

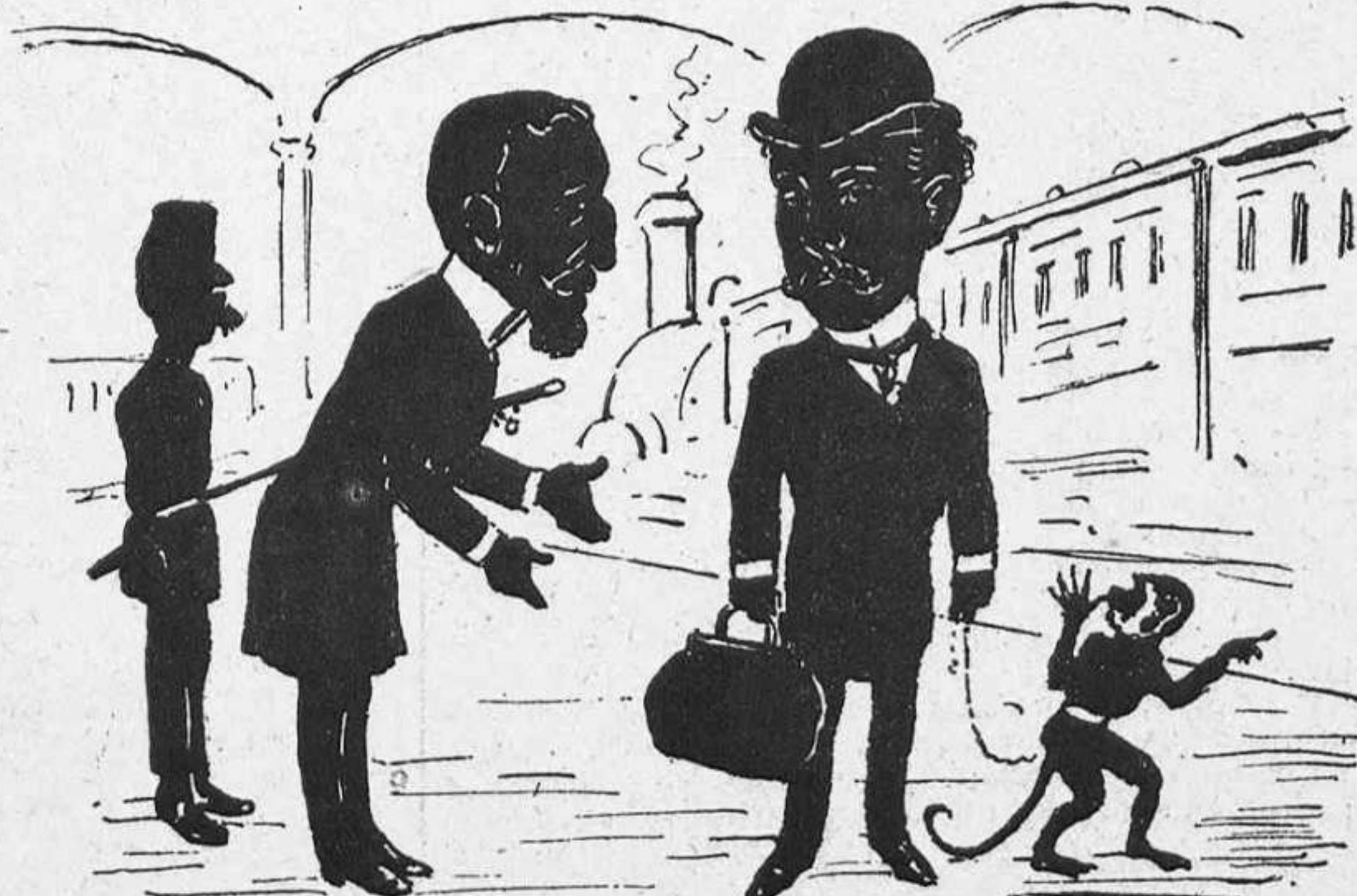
Y del Hospital, al Hospici.

Y del Hospici á Montserrat, á pendre l' ayre. Per cert que davant del Ca-ball-bernat vá exclamar:—Maldito país, donde hasta las peñas tienen la forma de pito.

El nostre pà de cada dia.

Al despedirse:—Tocayo—li vá dir l' hermano—prenguin la bona voluntat: s' hi ha fet lo que s' ha pogut.